

Tankar yttrade vid
fendricken Joh. Gustaf v.
Pfalers död, uti dess 18:de
år...

1700-1829 81 Cbza 1790 Pfaler

National Library
of Sweden

TANKAR

Yttrade vid

Fendricken

JOH. GUSTAF v. PFALERS

*Död,**Uti des 18:de års ålder 1790.*

ÅBO, Tryckt i FRENCKELLSKA Boktryckeriet,
1790.

*Quocunque adspiceres, luctus, gemitusque sonabant
Inque domo lacrimas angulus omnis habet.*

OVID.

Ack, hårda olycksstund! här döden magt har vunnit
En raske Ynglings lif, helt hastigt flutes af,
Som uppå Martis Fält sin bane icke funnit;
Men vid sin födslostrand, måst lägga ner sin staf.
Vid tusend dödars hot, som ur Kanoner rafa
Och all den farlighet som kriget med sig för,
Dem ingen dödlig än har påtänkt utan fara,
Han oskadd kommer fram; ej döden honom rör.
Där mördar-vapen rörs som fästen kunna tvinga
Millioner menniskor til dödens slafvar gör;
Vid denna farsans bädd, han oskadd för sin klinga
Och vid sitt eget hem hans lefnad döden rör.

Ack! hvilken dyfter syn - - en Moders tårar rinna?
Sin enda Son, sin tröst, hon sig beröfvad ser - - -
Skall på sin ålderdom hon än ej hvila finna?
Nej, Sonens snara död, ett färadt hjerta ger.
Hur skall hon tröstad bli? ack! hör, hon tröstlös qvider

Min

"Min Son, min enda Son, hur jag dig älskat ömt!
"Af tusend plågors mängd, mitt hjerta häftigt svider,
"Ack! huru bitter kalck mig Skapar'n har tildömt!
"Hvad? Store Gud! Ditt Råd, jag ufle klandra vågar?
"Men ack! Du känflor sjelf åt Moders hjertat gedt,
"Jag finner ganfka väl, då jag mitt inre frå ar
"Du rättvis är; men jag - - hur har jag mig betedt!
"Hvad är, o menniska, alt det du kallar lycka?
"Hvarpå få hög och stolt du häftigt yfvas plär,
"Ack! kän och kys den hand som hastigt dig kan trycka
"Din fällhet blott däri du altid föka lär.

En ensam Syfter än sin enda Bror begråter;
Ej hennes munterhet kan hindra tårars ström;
Vid ena suckens slut en annan kommer åter.
Dess fordna Syskon ro, nu endast är en dröm.
Nu til sin enda Bror som ensam henne lämnat
Hen alldrig mer kan gå att hämta trogna Råd,
Nej, det af Himlen sjelf var annorlunda ämnadt
Och Farcen spann för snart dess kårta lefnadstråd!

Så är, o Yngling, då din lefnadstid til ända,
Med almän saknad ock dig bygden förja hörs,
Ja knappast någon tror det til din fällhet lända,
At ondfkan dig ej mer det minsta röra törs,
At du undsluppit har den inöda verdens ränker
Som har så mången själ til afgrund störtat ner.
Du Skapar'n täcker var Han dig ock fällhet skänker
Den verklig fäll blott är, hvem fällhet Han betar.

J, för-

J, förjande i flor, som sakna'n häftigt smärta
Uti fördjupad sorg man inarlig fela tör
Fast Himlen känflor gaf, då Han Er gaf ett hjerta
Så gaf Han ock Förstånd, som känslan styra bör.

